

Soudcovské přesuny aneb Právní život

Prezident Miloš Zeman jmenoval nové soudce a jednoho nového funkcionáře. Na seznamu vynikají dvě jména: Ljubomír Drápal a Tomáš Rychlý. Oba vysílají dobrý signál o aktuálních pohybech v české justici.

Ljubomír Drápal přesídlí k 1. únoru z Nejvyššího soudu ke Krajskému soudu v Praze, jehož se stane předsedou a vystřídá tak Ivanu Švehlovou. Vyvrcholení kariéry ho to čeká sice na nižším stupni justice, zato ale ve vyšší a vlastně také daleko odpovědnější funkci. Spoluautor velké novely občanského soudního řádu, zásadních komentářů a zejména klíčové judikatury tak ukazuje cestu, jež je do budoucna více než žádoucí. Zkušení soudci se nemusí bát změny a svými dovednostmi mohou obohatit i nižší instance. Na druhou stranu není sporu o tom, že Nejvyššímu soudu bude doktor Drápal chybět, vždyť jeho jméno v rozsudcích museli zaregistrovat i ti, co jinak judikaturu příliš nečtou.

Advokát Tomáš Rychlý pak končí v advokátní kanceláři Wolf Theiss, aby se stal soudcem Nejvyššího správního soudu. O tom, že i tento přesun ukazuje, že prostupnost právnických profesí alespoň nějakým způsobem funguje, tu už jednou byla řeč. Ale připomeňme si fakt, že předseda Nejvyššího správního soudu Josef Baxa pokračuje v od začátku pověstném ideálním mixování složení tohoto soudu a sahá po zajímavých lidech, často i mimo soudcovský stav.

V roce 2013 tak přišel k Nejvyššímu správnímu soudu například generální sekretář Ústavního soudu Tomáš Langášek či známý advokát Petr Mikeš, o rok později je následoval akademik a expert na správní právo a právo životního prostředí Filip Dienstbier. Loni pak rozšířil řady soudců Nejvyššího správního soudu další významný akademik Pavel Molek. Zajímavé bylo i to, že když v Senátu narazilo opakování mandátu ústavního soudce Miloslava Výborného, dostal tento výjimečný právník příležitost právě na vrcholu správního soudnictví.

Na závěr ale něco lehčího. Pražská právnícká fakulta si opět zahrála ve filmu, tentokrát v komedii Všechno nebo nic. Jak už to bývá, patrně ale ne samu sebe, protože Klára Issová v ní hledá katedru mezinárodních vztahů. Ta má být někde v místech, kde je ve skutečnosti katedra práva životního prostředí. Ve filmu hraje hlavní roli Táňa Pauhofová, což je zajímavá paralela k filmu Lída Baarová. I tam ztvárnila hlavní postavu a i tam se objevila pražská právnícká fakulta. Tento snímek navíc běžel nedávno v České televizi, a tak její prostory viděli další diváci. Role fakulty je tam ale ještě daleko podivnější: jde totiž o palác ke zrůdnému nacistickému shromáždění. Navíc v Německu a s Goebbelsem.

Mgr. Jan Januš

Další články:

- [Nebezpečný návrh novely zákona aneb Cesta do pekel je dlážděna těmi nejlepšími úmysly. Actio popularis – dobrý sluha, ale špatný pán](#)
- [Třpyt a bída DPP](#)
- [Lesk a bída klouzavého mandátu](#)
- [GDPR pro samostatné advokáty](#)
- [GDPR kontra zásada veřejnosti](#)
- [Proboha, nepohrávejme si s myšlenkou na zrušení Senátu – aneb I každý populismus musí mít svou mez.](#)
- [Proč máme málo soudců-mužů? Není to diskriminace?](#)
- [Zpověď týraného dyslekticko-dysgrafického autisty](#)
- [Právo stále bují aneb Právní život](#)
- [Glejt pro podpantofelníka](#)
- [Léto versus generátor spisů aneb Právní život](#)